

TRAPSAVEC

28

2025

51.
ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ
SOUTĚŽE

Krvácející omluvy

„Ty idiote! Můžeš mě alespoň nechat se s tebou rozloučit?!“ Stálo ve zprávě. Usmál se. Liva. Vždycky zhrubla, když byla nervózní. Říkala věci jako by jí všechno bylo úplně ukradené. Ale za těma očima, kterými dokázala hledět na svět kolem sebe naprosto vyrovnaně, se skrýval dobře uzamčený děs. Cítil ho i teď. Cítil to zoufalství, se kterým sem mířila. Báł se, že by mu mohla zkazit plány, kdyby se najednou objevila. Ale věděl, že to nestihne.

Zamyslel se. Mohl to udělat kdykoliv po cestě sem. Stará Corolla pořád dokázala zrychlit na úctyhodná trojmístná čísla a příležitostí měl po cestě hned několik. Stačilo tak málo. Taky to několikrát zkusil. Pokaždé když nakonec strhl volant správným směrem zachvělo se mu srdce známým vzrušením. Ze života. Z letmého dotyku chladné smrti, která se o něj otřela a zase zmizela, jako by se nikdy neobjevila. Život. Lpěl na něm v nejzazších končinách své duše. Tahle závislost ale postupně ztrácela na síle. Cítil ji jako špetku soli. Špetku soli v obřím hrnci na špagety.

„Ty bláho, tak teď to bylo o fous!“ slyšel Markovo zasmání. Probralo ho to z letargie vzpomínání. Shlédl k provazu u pasu. Zkušenými prsty ho bez problému rozvázal. Telefon zazvonil. Zpráva. Neotevřel ji. Rozhodl se, že stačilo. Pustil ho na zem. Dopadl vedle batohu a několika rozházených věcí. Podíval se kolem sebe. Až teď pořádně docenil krásu, která ho obklopovala. V nazlátlých listech podzimního lesa se proháněl vítr. Chvillemi už pořádně studený. Zima se začínala hlásit. Stejně jako tenkrát.

Chodil tenkrát často pryč. Hned po škole a máminém obědu mizel do lesů, luk a skal, které je lemovaly. Ne proto, že by mu doma nebylo dobře. Bydleli v roubence pod lesem, na nejromantičtějším místě, které kdy v životě viděl, ačkoliv Liva to nikdy ani v žertu nepřiznala, i když věřil, že si to myslela. Vždycky když ráno vstávala, aby děti odvezla do školky a školy, nadávala, proč musí bydlet na konci světa. Jemu se tam líbilo. Narodil se tam, vyrostl tam, oženil se tam, měl tam všechny lidi, které miloval. A tam taky začali všichni postupně odcházet. Nejdřív odešel táta.

Vydal se jednoho pátečního odpoledne do lesů. Přišel ze školy, hodil tašku pod postel, lípl mámě pusku na tvář a s batohem s chlebem,

provazem, chudým lezeckým vybavením a celtou zmizel. Zažil tu sobotu nejkrásnější západ slunce. Seděl na vrcholku skály, žvýkal chleba a sledoval, jak před ním hoří nebe. Široko daleko byl slyšet jen zpěv ptáků. Do rukou se mu zahryzával chlad předpovídající brzkou zimu. Však taky byla půlka října. Slunce nenechalo na nebi jediný modrý pruh. Vypadalo jako by krvácelo. Všude kolem něj. Neviditelná síla držela galony sluneční krve nad ním, na nebi a nechávala ho užasle hledět na tu krásu. Proto přírodu tak miloval. Dávala mu víc, než si kdy zasloužil. A nechtěla moc nazpět. Alespoň to si myslel.

Omámený krásou se za tmy vrátil domů. Našel mámu v kuchyni, němě hledící do prázdna. Pozoroval ji. Nevšimla si ho. V roubence panoval srdceryvný klid. Uběhlo několik minut, než k němu máma zvedla prázdné oči.

„Táta se zabil,“ řekla jen. Řekla to tak nezabarveně, že chvíli přemýšlel, co je to vlastně za informaci. Nepochopil ji. Jeho hlava odmítala přijmout ten fakt.

„Jak?“ zeptal se, když mu nohy vypověděly službu a poslaly ho k zemi.

„Jel včera z práce, autem,“ odpověděla. „Vylítnul v zatáčce a narazil do stromu, našli ho až ráno.“

Dívala se na něj, oči zarudlé od pláče. V tu chvíli byly ale žalostně suché. Zděsil se. Nejvíc toho, jaká muka musela prožít sama bez něj s informací o ztrátě svého milovaného muže. Nemohla ji s ním sdílet. Nemohli se o ni podělit. Protože tam nebyl. Sál krásu nebe, zatímco jeho mámě umíral kus srdce. Často na to pak vzpomínal.

Pár let trvalo, než se mámě na tváři znovu objevil upřímný úsměv. Poprvé si ho pamatoval, když se s Livou vzali. Byli tehdy oba mladí, spolu spokojení, šťastní a Liva si s mámou rozuměla. Měly stejné zájmy, jezdily spolu jednou týdně do města, Mámě to pomohlo se znovu dostat mezi lidi a zažít trochu akce a radosti. Vytrhlo ji to z monotónní péče o zahradu, dům a domácnost daleko na samotě. S Livou hospodařily v roubence, kde po svatbě i s mámou bydleli, a do domu se opět vloudilo to pověstné rodinné teplo. Miloval ji za to. Svoji manželku. Uměla spoustu věcí. A uměla rozesmát mámu. Rád jim nechával chvíle pro sebe. Nepřiznal to, ale dojímal ho je dvě pozorovat a poslouchat jejich smích.

Vzpomněl si na chvíli, kdy Liva poprvé rodila. Vzal tehdy mámu do porodnice, i když se bránila a tvrdila, že by měla vnouče poprvé uvítat

doma. Nakonec mu byla vděčná, že si mohla Lindu pochovat pár hodin po porodu. Vehnalo jí to tenkrát do očí slzy štěstí. A o dva roky později s Alexem taktéž.

„Livuško, dcerunko,“ řekla tenkrát. „Co táta umřel, nevěřila jsem, že budu jednou znovu tak šťastná.“

Liva se mu později svěřila, že nemít poporodní bolesti, snad by ji za to šla obejmout a plakat s ní. Objal ji, políbil na čelo a vykročil do následujících několika let štěstí, když děti rostly.

Často je brával do lesů. Tam, kam chodíval sám. Ukazoval jim místa kde spával, rozdělával s nimi ohně, nechával je se mu smát, když ho štiplavý kouř donutil vykašlat si plíce. Měl ty chvíle rád. Oba, Linda i Alex, si jejich společné výlety zamilovali. Brával je ven co nejčastěji mohl. Když začali chodit do školek a škol, vytáhl je ven alespoň každou druhou sobotu. Někdy mu zabralo hodně práce je vytáhnout z postele a musel se vypořádat s nevrlým výrazem v dětských tvářičkách, ale věděl, že když to zvládne, večer budou obě děti šťastně znovu usínat. V žilách jim kolovaly louky, lesy a skály a on za to byl nesmírně vděčný.

Až do té chvíle, než se jeden podobný výlet stal Alexovi osudným. Nebyl tenkrát v nejlepším zdravotním stavu. Dlouho marodil a ležel doma v horečkách.

„Neber ho,“ kladla mu na srdce Liva. „Je ještě oslabenej, vždyť chodí do školy sotva týden. Musí zesílit.“

„Čerstvý vzduch mu prospěje,“ přemlouval ji prosebně. „Uvidíš. Vezmu je jen na krátkou trasu. Bude hezky, včera byly nádherné červánky. Budeme často zastavovat a vrátíme se brzy.“

Svolila. Neměla. A on neměl být takový blbec. Alex spadl do potoka. Než dospěchali zpátky do auta a dojeli domů, celý promrzl. Nepomohlo ani že ho vysvlékl z mokrého a zabalil do svého oblečení a Lindina rezervního vlněného svetru. Onemocněl a dostal zápal plic. Když mu Liva přišla říct, že jeho malé srdíčko dobilo, nevěřil svým uším. Vždyť na zápal plic se už neumírá! Dívala se na něj soucitně, ve tváři vrytou bolest. Nikdy mu to nevyčítala. Ani tenkrát, když se zhroutil, ani nikdy jindy. Držela si jeho hlavu na prsou a jemně ho kolíbala.

Na nějakou dobu s výlety přestal. Vždycky, když za ním Linda přišla a žádala o sobotu venku, vymyslel si výmluvu, proč nemůže. Nemohl jí říct, že nesnese pomyšlení na to, že přijde i o ni. Měl z toho panickou hrůzu.

S Lindou začala chodit ven Liva. Pochopila, že její manžel má na to příliš rozvrácené srdce. Také ale chtěla, aby si Linda lásku k přírodě udržela. A co naplat, i jí bylo v lesích kolem domu dobře. Nechodily daleko a vracely se brzy. Když opouštěly dům a vracely se později, nervózně je vyhlížel s narůstajícím strachem, že se už v domě neobjeví. Postupem času přivykl a občas vyrazil s nimi. Příroda ho léčila. Cítil, jak se mu opět vrací život do žil a odplavuje strach. Pochopil, proč máma tak často ráda seděla před roubenkou a hleděla do dále. Čerpala z toho kusu přírody energii a sílu.

Linda vyrostla a odešla na školu. Posílala domů dopisy a postupem času pohledy z míst, kam cestovala. Zdělala po tátovi lezecké nadšení a v roubence se kupily obrázky skal a později fotky vrcholů a šťastných výrazů Lindy a jejích kamarádů se stejnými zájmy. Byl spokojený. Po letech cítil opět klid, radost a vděčnost. Měl po boku Livu, kterou miloval a viděl, jak se jeho matce i přes pokročilý věk pořád objevuje na tváři spokojený úsměv. Až jednou místo pohledu z nějaké neznámé skály zazvonil telefon a cizí hlas mu sdělil, že mu zemřela dcera. Pohlédl ven na červené večerní nebe. Proč? Zatmělo se mu před očima. Zavrával. Od tvrdé rány do hlavy ho zachránila Liva, která se svezla na zem spolu s ním. Do roubenky přišel splín. Tvrdě, nemilosrdně a definitivně. Máma umřela žalem. Bylo toho na ni najednou opět moc. Tvrdé rány života spolu s věkem se podepsaly na jejím fyzickém i psychickém zdraví. Do měsíce jí s Livou stáli u hrobu vedle táty.

„Alespoň leží po letech zas vedle sebe,“ řekl tenkrát přiškrceně Livě, která mu drtila ruku. Oba to zdrtilo. Uléhali spolu do postele bez touhy ráno opět otevřít oči. Roubenka chátala. Sedávali spolu u oběda bez jediného slova, zničení tím, co jim život nadělil. Znovu se začal vydávat do lesů. Procházel skalami, brodil se potoky a trávou luk a křičel do listoví němou otázku. Proč? Proč se musel život tak strašně pokazit? Proč musel tohle všechno snášet? Vždyť člověk nebyl stvořen k tomu, aby takové útrapy mohl zvládnout. Neměl na to.

Ozval se mu Marek, dávný kamarád. Začali spolu lézt. Ty chvíle si zamiloval. Bylo to směšně morbidní. Když lezl, miloval život za to, že mohl, a nenáviděl ho za to, co všechno mu musel obětovat. Na vrcholu si přišel nejmocnější, král všeho pod sebou a také jako ten poslední, ten, co všechno prohrál.

Tentokrát se s Markem vydali daleko. Marek přijel předchozí den, odpoledne i s Livou popili a po dlouhé době si užili spokojený večer. I Liva vypadala šťastně. Alespoň chvíli. Nechtěl ji nechat doma samotnou, ale přesvědčila ho, že se vydá do města, sejde se s kamarádkami a udělá si hezký den. Svolil. Ráno s Markem nastoupili do auta a vydali se k jimi dosud nepokořeným skalám. Tyčily se nad řekou jako bohyně.

Vylezl na vrchol první. Zpráva mu přišla v momentu, kdy zvedl nohu, aby udělal poslední krok. S pohledem na zem pod sebou se mu zatočila hlava. Viděl, co všechno ztratil. Napadlo ho, že když jeho milovaní umírali, nebe hořelo. Jako by se příroda omlouvala za to, co se mu stalo. Tentokrát nehořelo. Jen pár zlatých nití ohlašovalo přicházející konec dne. Jeho smrt asi nebude tak zásadní. Vždyť už o nic nešlo. Naposledy pohlédl na batoh a telefon ležící hluboko pod ním. Zavřel oči. Musel ten krok do prázdna udělat dřív, než se na vrcholu objeví Marek. Nevěděl, jestli by zvládl vykročit do prázdna před ním. Roztáhl ruce a zhluboka se nadechl. Poděkoval přírodě za její nádheru a proklel ji za životy, které jí musel dát. Poslední krok.

„Přežít se dá ledasco,“ uslyšel u ucha známý hlas. Byl blízko. Byl zatraceně moc blízko.

Próza nad 23 let

3. místo – Anastázie Nováková – Štázy